

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

1 Aug. 1911

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 15. Årg. 29

Översikt

av ställningen på våra missionsfält enligt senaste årsberättelsen.

II.

Missionen i Kina.

Stationen i Wuchang.

Missionär *Joh. Sköld*, som varit föreståndare på denna station under år 1910, skriver om arbetet därstädes:

Arbetet i Wuchang har fortgått som under föregående år. Särskilda möten ha hållits för män och kvinnor, och för barnen har det varit söndagsskola. De gemensamma söndags- och vardagsmötena ha icke varit så väl besökta, som man kunnat önska. Församlingsmötena ha icke heller varit så mycket besökta. Nattvardsgång har hållits första söndagen i varje månad. Vi längta efter och bedja om mera ande och kraft från ovan.

Gatkapellverksamheten har bedrivits som vanligt med predikan, bokspridning och samtal. I de flesta fall äro våra predikningar i gatkapellet väl besökta. Genom denna verksamhet nå vi en hel del, som måhända icke annars skulle komma under inflytande av evangelium.

Skolarbetet i staden ha vi haft mycken glädje av. Fullt upp med barn har det varit i både goss- och flickskolan.

Vårt arbete i Hankow har fortgått med predikan om söndagarna samt då och då under veckodagarna. Den lilla lokal, som vi där äga, ligger dock icke så synnerligen lämpligt till. I Sinho har arbetet bland äldre och yngre fortgått som förut. Sista generalkonferensen beviljade anslag till uppförande av en ny predikolokal i Sinho. I början av oktober 1910 lades grunden, och då de stora alliansmötena höllos här den 7—12 december, kunde vi hava evangeliska möten i lokalen, ehuru den ej var fullt färdig. Att döma av de närvarande tecknen synes verksamheten på denna plats vara i uppgående. Verksamheten på stationen Jufangling är oss till glädje och uppmuntran. Det är med underbara känslor, man tänker på de gångna åren, då vi under möda arbetade där och det syntes ganska hopplost. På utstationen Tsingshan är det hårt och svårt. Ingen enda person ha vi ännu fått döpa där. Befolkningen är lastbar och sjunken. Det ord, som vi där utså, skall dock i sinom tid bära frukt. Under sista verksamhetsåret

har ställningen i Yanglo förbättrats betydligt. De ljumma församlingsmedlemmarna ha kvicknat vid, ganska mycket folk besöker mötena och det hela tyder på, att vi gå bättre tider tillmötes på denna plats. Församlingsmedlemmar och sökare ha bildat en böneförening. Varje lördagsafton samlas de till Guds ords läsning, korta vittnesbörd, sång och bönemöte. Dessa möten hållas i de troendes hem och äro öppna för alla, som vilja delta. Många, som icke vilja gå till vår predikolokal, bli på detta sätt i tillfälle att lyssna till evangelium och se, hur de troende uppföra sig vid sina möten. I staden Changtsipu och köpingen Cheoshanpu fortgår arbetet i de gamla hjulspåren. På dessa båda platser är det fortfarande kallsinnigt och trögt. Befolkningen är rå, slö och högst likgiltig, då det gäller andliga och eviga ting. Gosskolan i Changtsipu är oss dock till glädje och uppmuntran. Omkring 30 gossar och ett par, tre flickor ha rätt flitigt studerat där under året. Skolan har ett mycket gott rykte om sig i hela staden. Många föräldrar och målsmän föredraga att sända sina barn till vår skola hellre än till regeringens, och det ehuru de måste betala avgift hos oss för att bidraga till lärarens lön. Själve mandarinen i staden sände sin 17-årige son till vår skola under den tid han vistades på platsen. Under verksamhetsåret har det lyckats oss att begynna arbetet i den folkrika köpingen Kohtien. Befolkningen där har i alla tider varit mycket fientlig mot utlänningarna och allt utländskt. Vi tro oss nu ha fast fot i Kohtien, och därför tacka vi Gud.

Angående församlingens tillväxt känna vi det djupt, att det gått så sakta under detta år. Endast 8 äldre och två barn hava döpts. Smärtsamt är att omtala, att vi nödgats utesluta 8 personer.

Missionsresor och *bokförsäljning* ha förekommit under året ungefär som förra tider. Vid våra resor såväl som

vid våra besök på utstationerna ha vi haft rika tillfällen att utså det säde, som gror för evigheten. Folket har icke uppfört sig fientligt mot oss, och vid Guds ords förkunnande ha vi över huvud taget haft stor uppmärksamhet. Man har blott understundom känt det svårt, att icke krafterna velat räcka till för det arbete, som man önskat utföra. Orkade man blott hålla på att predika, så kunde man nog få folk timme efter timme — ja, för hela dagar.

Stationen i Shasi.

Från denna station skriver missionär *B. E. Rydén*:

Det gångna verksamhetsåret har på denna station i många avseenden varit ett mödo- och bekymmersamt år. Då arbetskrafterna hava varit få och därtill tagits i anspråk för arbeten, som egentligen ej höra denna station till, i synnerhet så tidskrävande arbeten som uppförandet av Kingchow Seminarium, då är tydligt, att verksamheten här måste ha blivit lidande.

Hungersnöden lämnade svåra märken efter sig både i verksamheten och i församlingen. Dessa skulle helt visst blivit ännu svårare, om icke vänner härute och hemma kommit oss till hjälp. Vi hava därför under denna vinter varit innerligt glada över att kunna räcka nödlidande såväl inom som utom församlingen en hjälpsam hand. I hungersnödens spår följde sjukdomar av många slag. Många av våra medlemmar och dopkandidater dogo. Dödligheten bland de utomstående var ännu större, så att t. o. m. hela familjer dogo.

I arbetet hade vi ej kommit långt utan våra *infödda medarbetare*. Dessa ha stått vid vår sida och med ett undantag gjort, som vi våga hoppas, vad de förmått. I september kunde vi som lärarinna i flickskolan anställa vår första från Hwangechow-skolan utexaminerade elev.

I sättet för verksamheten hava inga

nämnvärda ändringar blivit gjorda utom det, att vi indragit den ena söndagsgudstjänsten i Shasi och i stället inrättat *söndagsskola*, vilket möjliggjort hållandet av församlingsmöte och nattvardsgång regelbundet varje månad. Enligt församlingens beslut har kollekt upptagits varje söndag här i Shasi sedan i början av oktober.

Förutom de i gång varande *skolorna* har en skola öppnats under evangelistens överinseende i missionens hus i Hosüeh. En utstation har blivit öppnad i köpingen Hukiatsang inom Kongan-distriktet, varest vi i omkring 2 års tid haft en samlingslokal. De kristna där hava visat stor offervillighet och burit rätt dryga utgifter.

Förhållandet inom *församlingen* har ej varit det bästa. Fem personer ha vi nödgats utesluta, och som det synes, måste vi utesluta några till. Hos enskilda medlemmar hava vi dock, Gud vare lov, sett prov på uppvaknande och ett innerligare liv med Gud. Detta giver oss hopp i arbetet. Men klart är, att denna hednakristna församling, som är att likna vid en späd planta, behöver mycken vård och omtanke, om den ej skall taga skada utan växa och fullkomnas. Under året hava vi haft glädjen döpa 24 äldre och 5 barn. Nio medlemmar hava dött. Församlingen i Kingchowfu, som förut tillhört Shasi huvudstation, har nu, i och med det nya lärareseminariets upprättande på denna plats, blivit självständig församling. Den hade vid årsskiftet 55 medlemmar. Denna församling har givit oss mycken glädje, varför vi ej skildes vid den utan saknad. Den har varit vår bästa och offervilligaste församling. Sedan den hårt tillbommade staden 1902 öppnades för oss, ha många blivit förda till Kristus. 83 äldre och 5 barn ha där blivit döpta under dessa år. Av dessa ha 9 dött, 5 uteslutits, 2 övergått till katolikerna och 9 avflyttat till annan ort. Från Kingchow ha utgått 7 goda medarbetare, varav 5 ännu äro i verksamhet.

Läkaremissionen i Shasi.

Härom skriver missionär *A. E. Wandel*:

Sjukbesökens antal har uppgått till 785. Till följd av de stora översvämningarna i dessa trakter har folket blivit utarmat, och vi ha nödgats mottaga en hel del sjuka, som ej kunnat betala någon inträdesavgift. Likväl ha vi erhållit 115 kronor för såld medicin, inträdesavgifter m. m. Flera män och kvinnor, som intagit opium för att förkorta sina liv, ha blivit räddade.

Stationen i Ichang.

Missionär *K. W. Engdahl* skriver om arbetet på denna plats:

Under det gångna året ha en del *byggnadsarbeten* blivit utförda. Det s. k. »frökenhuset», i vilket den svenska skolan har sin lokal, har blivit tillbyggt. Vidare har på missionens gamla tomt uppförts ett hus, inrymmande ett mottagningsrum för män och ett för kvinnor, rum med kök för tjänarinnor samt rum för portvakten. Söndagskapellet har ock utvidgats, emedan besökarnas antal hade ökats och gjort en utvidgning alldeles nödvändig.

Ingen förändring har skett med de vanliga *mötena* på stationen, utan de hållas på samma dagar och tider som förut: måndagskvällarna dopklass med män, tisdagarne möte för kvinnor, onsdagskvällarne offentligt möte med predikan och bönemöte och fredagarne möte med församlingens kvinnor samt andra kvinnliga intresserade. Söndagsmorgnarne har hållits en kort bönestund med de kristna en del av året och hela året söndagsskola med våra skolbarn, då även några äldre vänner infunnit sig. Kl. 2 e. m. varje söndag har hållits gudstjänst, då vi ibland haft mycket folk. Utom dessa möten ha vi haft vår vanliga verksamhet i gatkapellet. Dessa möten ha varit bäst besökta om kvällarne, då folket

har litet mera frihet än under dagens lopp.

Vid läsårets början i våra *skolor* kom det så många flickor, att vi ej hade rum för hälften av dem, som sökte inträde. Detta var dock för svårt för tvenne av de kvinnliga missionärerna att se, varför de för egna medel öppnade en flickskola och anställde en lärarinna. Man kan ej annat än glädjas, då man ser, huru de förut tillbakasatta kinesiska flickorna nu strömma till missionens skolor.

Under det gångna året hava våra medarbetare börjat hålla ett slags *gemensamma möten*, då de alla samlas på en utstation under några dagar och använda tiden till de kristnas och sin egen uppbyggelse. Men målet är även att genom särskilda gatumöten, bokspridning och besök i de omkringliggande byarne göra kraftansträngningar för att nå så många som möjligt med evangelium. Efter några dagar av liknande verksamhet på en utstation tåga de i samlad trupp till en annan, där de fortsätta på samma sätt. Det var en fröjd att lyssna till deras glada berättelser om rik välsignelse under dessa möten och vid besöken i byarne.

Flera svåra översvämningar ha i år hemsökt de trakter, där vi ha tre av våra utstationer. Skördarne ha blivit förstörda, och många av våra församlingsmedlemmar ha lidit stor nöd.

Evangelisterna hava arbetat troget, var och en på sin plats. Gud har välsignat deras och vårt arbete, trots alla fel och brister. De under året döptas antal är 71. Sex hava dött och 2 uteslutits. Församlingen räknar vid årets slut 367 medlemmar.

Aldrig något år förut ha vi fått döpa så många som det gångna året. De flesta av dem äro en frukt av Guds Andes besök ibland oss det minnesrika året 1909. Må Gud i sin stora nåd få fostra både dem och oss, så att vi alla hinna målet och vinna livets krona.

Om den

svenska skolan i Ichang

skriver föreståndarinnan, fröken *Ida Pettersson*:

Tacksamma mot Herren för ett skönt och vederkvickande jullov samlades vi den 17 januari till ett nytt läsår, som nu redan ligger bakom oss. Dag för dag har Herren hjälpt, givit hälsa, krafter och arbetslust samt mycket, mycket annat gott.

Först läste vi här t. o. m. den 16 maj och sedan på Kuling från den 26 maj till juni månads slut. Efter några dagars uppehåll avslutades vårterminen med en liten examen den 5 juli. Sedan vidtog sommarlovet, som räckte till den 29 augusti, då höstterminen tog sin början. Flyttningen från Kuling till Ichang orsakade något mer än en veckas uppehåll i slutet av september, men sedan pågick skolarbetet utan avbrott till och med den 10 december, då jullovet började och skolbarneningo resa till sina föräldrar på de olika stationerna.

Högsta klassen avslutade på våren andra folkskoleklassens kurser och fortsatte under höstterminen med tredje. Småbarnen ha till jul avslutat småskolans kurs.

Under vårterminen hade vi mer sjukligt bland skolbarnen än under någon föregående termin. Två fall av halsfluss och tre av mässling, ett av de senare med efterföljande öronsjukdom, vållade en till sju veckors frånvaro för fem barn. Dock måste vi av hjärtat tacka Gud för den lyckliga utgången och för att vi alltifrån påsken till årets slut fått arbeta utan minsta avdrag för sjukdom.

Stationen i Huangchow.

Föreståndare på denna station har varit missionär *S. Tännkvist*. Han skriver:

Möten vid huvudstationen och på utstationerna hava hållits på samma tider och dagar som under föregående

år. I regel hava vi haft fullt hus under alla tider på året.

Gatkapellverksamheten hindrades ej så litet under första halvåret genom kapellbygget. Men sedan detta hus blev så pass färdigt, att det kunde användas, predikades i detsamma under sommaren. På hösten blev arbetet där åter hindrat, under det de nya bänkarna och plattformen förfärdigades och målades. Vid slutet av året fingo vi in-
viga kapellet fullt färdigt.

I våra *dagskolor* har barnens antal varit större än under något föregående år. Våra lärare hava med trohet skött sina skolor, vadan det alltid varit en glädje för oss att besöka dem.

Under året hava 33 personer blivit döpta. En från församlingen utesluten har åter intagits, och en, vilken döpts som barn, har upptagits till full gemenskap med församlingen. Undersamma tid hava 6 dött och 2 blivit uteslutna, vadan församlingen vid årets slut hade 196 medlemmar.

Inom vart och ett av de fyra distrikt, som tillhöra Hwangchow, har en *boksäljare* varit anställd. Tillsammans med oss hava de sålt biblar, nya testamenten, delar av bibeln, traktater och kalendrar till ett antal av omkring 29,000 exemplar.

De *praktiska arbeten*, vilka under året utförts, äro en del reparationer och omläggning av cementvägar, brunnsgrävning och uppsättandet av ett tak över köksgården vid Praktiska skolans gamla skolhus samt fullbordandet av gatkapellet och Praktiska skolans nya hus utom målningen. En del stentrappor och cementvägar samt planering av skolgården återstår ännu att göra. Sitt nya läsår får denna skola alltså börja i ett nytt hus, och detta är i sanning behöfligt, ty det gamla skolhuset har länge varit för litet.

*Hwangchow Praktiska Skola och
Lärarinneseminarium.*

Föreståndarinnan, *Hilma Börjeson*, skriver om denna skola:

Ännu ett år, ja, ett särdeles betydelsefullt år för vår läroanstalt ligger bakom oss. Under detsamma har skolan utvidgats med hänsyn till såväl lokal som elevantal och tillika utvecklats i inre avseende, så att den i anseende till lärokurs och mål utan tvekan må intaga sin plats bland andra högre läroanstalter.

Elevernas antal uppgår vid vårterminens början år 1911 till 40, indelade i 7 klasser — övningskolan inberäknad.

Vi känna ett djupt behov att till Missionsförbundets styrelse och alla dess vänner frambära vår hjärtliga *tacksamhet* för denna skolas nya, storartade lokal. Den är ett verk av Gud genom Eder. Följen den och arbetet där med edra varma förböner, på det att varje elev, som utgår därifrån, må med väl utvecklade gåvor i ett ödmjukt, Gud hängivet sinne bliva en arbetare i den myckna skörden och bärga in kärvar för himmelen!

Som icke blott elevantalet utan jämväl årsklasserna inom skolan ökats, nödgades vi redan i början av år 1910 anställa en manlig lärare och vid början av höstterminen samma år tvenne extra ordinarie lärarinnor, vilka båda genomgått vår skola.

Såväl lärare och lärarinnor som elever hava under det gångna året skött sina plikter med nit och trohet, och då därtill Guds välsignelse vilat över oss, finner man lätt orsaken till, att vårt arbete, som visserligen varit bristfullt, dock krönts med framgång.

I *kvinnoskolan* har elevantalet växlat. Undervisningen har där bedrivits av infödda, som i sin tur övervakats av syster Axling. Allt har gått sin jämna gång, och eleverna ha gjort jämförelsevis goda framsteg. En av dem, Wusi-ko, har just flyttat till Macheng för att biträda med undervisningen i deras flickskola. Så där plantera vi ut den ena efter den andra i det myckna arbetet i Herrens vingård.

Det andliga tillståndet har överallt varit gott, men mest synligt har Herrens

verkande kraft varit i Praktiska skolan och dess övningskola, varpå många belysande exempel skulle kunna framdragas, om tid och utrymme medgäve det.

Stationen i Macheng.

Från denna station skriver missionär *F. A. Wennborg*:

Missionsarbetet inom detta distrikt har de senaste åren mycket lidit genom brist på *infödda arbetare*. Under sådana förhållanden har redan upptaget arbete fått stå tillbaka, och tanken på att upptaga nytt har ej kunnat förverkligas. Under detta år har det dock ljusnat något i detta avseende. Vi gå sakta men säkert en ljusare tid till mötes.

I den mycket fientliga staden Pehkao, omkring en och en halv svensk mil från Macheng, ha vi under året fått öppna en utstation.

I *gatkapellet* har i regeln predikan hållits varje dag på middagen utom lördagar och söndagar. *Söndagsgudstjänsterna* ha varit talrikt besökta. *Församlingsmöte* har hållits sista och nattvardsfirande första söndagen i varje kinesisk månad utom i något undantagsfall. Vid de tillfällen, då nattvardsfirande ägt rum, ha församlingsmedlemmarna alltid så gott som mangrannt varit närvarande. Offentligt möte har ock hållits varje onsdagsafton och sångövning på fredagsaftnarna. *Möten för kvinnor* ha hållits tvenne gånger varje vecka.

I *goss- och flickskolan* har så långt möjligt undervisning lämnats i de föreskrivna ämnena. Under höstterminen har varje afton som avslutning en halv timmes andaktsstund hållits i kyrkan, avsedd för gossarne och flickorna i skolorna, patienterna i sjukhuset och tjänarne.

Mellan 5- och 6,000 delar av bibeln ha sålts under året.

I juni döptes fyra personer i Macheng, i november tre i Sungpu — bland dem en 92-årig man — och två i Chongkuani och i december tre

i Macheng. Flera ha ock under året upptagits i dopskolan. Församlingen har alltså ökat med tolv personer men har samtidigt minskats med fyra, i det tre utflyttat och en utslutits.

Om

läkaremissionen i Macheng

meddelar missionär *D. R. Wahlqvist*:

Vårt arbete har i år varit mer omfattande än tillförne. I sjukhusen ha 80 patienter varit intagna, av vilka de flesta komma på årets förra hälft. Av de intagna patienterna ha ej mindre än 50 stycken varit opiebrukets slavar, som hos oss sökt befrielse från sina bojor. Tyvärr är det blott det mindre antalet av dessa, som, sedan de lämnat oss, blivit beständande. Orsakerna, varför så många återfalla i sin forna last, äro flera, såsom bristande moralisk kraft, andras lockelser, njutningslystnad m. m. Och klart är, att så länge opium utan den ringaste svårighet kan erhållas — väl äro opiumkrogarna stängda, men de som utminutera opium fortsätta obehindrat sina affärer — så länge måste återfallen tyvärr bli många. Regeringen i Peking är nog fast besluten att driva opiumlasten ur riket, men dess mångtusen tjänstemän landet runt dröja. Trots detta och mycket annat, som vill hindra, skall nog det stora målet vinnas omsider. Av opiumpatienterna har en till vår glädje kunnat bli upptagen som elev i dopskolan.

Under året ha ock en hel del operationer, de flesta med eller utan lokalbedövning, några under kloroformering, samt flera både lättare och svårare tandoperationer förekommit.

Till patienternas förströelse och andliga uppbyggelse har ett mindre bibliotek blivit anskaffat. Därjämte ha vi genom samtal och bönestunder sökt föra dem till kännedom om den levande Guden och vår Frälsare, Jesus Kristus.

Sjukmottagningar ha såsom tillförne hållits fyra gånger i veckan. Dessutom har sedan april månad även mottag-

ning hållits i Sungpu varje onsdag, för så vitt väder, väglag eller andra orsaker ej hindrat mig att komma dit. Patienternas antal på denna plats har varit mellan 25 och 80 vid varje mottagning.

Patienternas antal, de återkommande inberäknade, uppgår till 2,386. Därjämte ha öfver 4,000 pulver kinin samt ej så få burkar skabbsalva blivit sålda. Skulle de, som komma för att erhålla dylik medicin, räknas till patientantalet, ginge detta till omkring 5,000. För såld medicin, inträdesavgifter m. m. ha inkommit kronor 826: 06. Av personer, som genom att intaga gift sökt förkorta sina liv, ha 5 män och 4 kvinnor blivit räddade. För övrigt ha vi varit på sjukbesök både ute på landet och i staden, där jag dagligen ett par veckors tid skötte en av de förnämsta affärsmännen för en yttre åkomma. Min hustru har ock varit kallad till några förlossningar.

Mer än en gång under det gångna året har jag stått inför uppgifter, som varit mig för stora. Mer än en patient har jag därför, ehuru med svidande hjärta, måst visa ifrån mig. Ju längre jag får vara med, dessto djupare känner jag behovet av fullt utbildade läkaremissionärer. Vi behöva dem ej så mycket för vår, missionärernas, del, som för det folks skull, bland vilket vi verka. Och manne icke vårt kära Missionsförbund i detta stycke har en skuld till Kinas folk, som ännu ej blivit infriad?

Stationen i Kienli.

Missionär Nils Kullgren skriver från denna vår sist anlagda station i Kina:

På huvudstationen ha vi även i år varit sysselsatta med *byggnadsarbeten*. Först i maj var boningshuset så färdigt, att vi kunde flytta in i detsamma, och den 30 maj var målning och allt fullbordat. Den 10 oktober började vi mura på kappellets väggar, och på julkvällen hade vi det så pass färdigt, att vi kunde hålla våra möten där under julhelgen.

På stationen ha regelbundet hållits tre möten i veckan, och sedan den 16 februari ha vi haft dopklass en gång i veckan. Möten för kvinnor ha ock hållits två gånger i veckan, vilka ha varit mycket väl besökta. Kvinnorna komma i regel långt före mötets början och lyssna med intresse till vad de få höra. Den synliga frukten av dessa möten är ett par kvinnor, som den sista månaden fått mottaga undervisning till dopet.

I slutet av maj lyckades vi få hyra ett stort och präktigt hus till *gatkappell* vid stadens mest trafikerade gata. Sedan dess hava vi haft det öppet fem dagar i veckan, och där ha många tusen fått höra evangelium för första gången. Många böcker och traktater ha vi ock fått sälja där och ha på så sätt nått många både från staden och landet.

Juldagen hade vi vår *första dopförrättning* i Kienli, då vi fingo döpa fyra män.

Den 12 november hade vi glädjen att få hit en medhjälpare från Ichang-fältet, vilken där arbetat som bokförsäljare. Han är nu stationerad på vår första utstation, Chu-kia-ho. På denna plats ha våra vänner länge väntat en lärare och ledare, som de säga, och då han kom, var han mycket välkommen.

En bokförsäljare, som avlönas av Britiska och Utländska Bibelsällskapet, har under året verkat inom distriktet för att medels Guds ords spridning göra Herren känd. Han har endast ett öga, och även detta var han nära att förlora, men genom Guds ledning kom han till sjukhuset i Ichang, så att han kunde räddas. Då han en gång vittnade om Gud, sade han: »Om Gud ej kommit mig till hjälp, hade min lott nu varit att draga kvarnen (detta är ofta de blindas lott i Kina), men nu får jag i stället sprida den bästa av alla böcker samt därtill genom tron på Guds Son äga frid i hjärtat.»

Stationen i Kingchowfu.

Om verksamheten på denna plats skriver missionär *S. M. Fredén*:

Vår sjunde huvudstation är nu en verklighet. Den 31 december 1910 avsöndrades verksamheten i Kingchowfu från sin moderstation i Shasi för att bilda en egen station.

Då det ej är avsikten med detta att skriva någon årsrapport utan endast omnämna, att vi övertagit verksamheten, vill jag blott meddela, att vi haft predikan kl. 2 e. m. varje söndag samt söndagsskola och tvenne möten i veckan. Även ha vi haft församlingsmöten, nattvardsgång och i övrigt vakat över arbetet.

I *gosskolan* ha 18 gossar varit inskrivna. Fyra flickor här ville ovillkorligen gå i skola. Det blev ej annan råd än börja skola med dem. En skola för de försummade flickorna här behöves mycket väl.

Må Kingchowförsamlingen växa till, så att det nuvarande kapellet snart blir för litet och ett nytt måste byggas! Och må det gå därhän, såsom en bland de kristne sade, att medlemmarne ej längre räknas i hundratan i tusental!

Kingchow seminarium.

Missionär *S. M. Fredén* har under år 1910 varit föreståndare för detta seminarium. Han skriver:

Seminariets första gemensamma läsår för båda förbunden, Svenska Missionsförbundet i Sverige och Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika, tog sin början tisdagen den 1 mars. Vårterminen avslöts den 9 juli. Höstterminen började den 10 september efter 9 veckors ferier enligt skolstyrelsens bestämmelse. Den 7 januari 1911 hade vi årsavslutning.

Undervisningen har pågått från kl. 9 f. m. till 1 e. m. samt från kl. 2 till 4 e. m. Lärotimmarne ha varit 33 i veckan, tal-, prediko- och sångövningarne medräknade.

Undervisningen har bestritts av un-

dertecknad samt lärarne Cheng och Lo. Den *lärokurs*, som i seminariet under hela tiden varit vårt mål, ha vi ej ännu kunnat fullborda, därför att våra elever vid sitt inträde saknat erforderliga förkunskaper. Denna brist blir avhjälpt, då mellanskolan kommit i gång. En del läroämnen, som vi nu måst hålla på med i seminariet, bli då överförda till den förberedande avdelningen. Därigenom blir det möjligt att giva mera tid åt teologi och andra till seminariet hörande ämnen. *Talövning* har hållits två timmar och praktisk övning en timme i veckan. Diskussionsövningar ha ock förekommit. Martin Luthers födelsedag firades med möte på förmiddagen samt en boksäljningstur på eftermiddagen till en köping vid pass 9 km. från skolan.

I den *gosskola*, som vi förlidet år öppnade för att få en övningsskola, anställde vi en ny lärare vid detta års början. Med avseende på gosskolan kunna vi säga, att en början är gjord. Den kommer med tiden, sedan den fått bättre lokal och en skickligare lärare, att bli en präktig övningsskola, ja, varför icke en mönsterskola, där seminariets elever få lära sig att undervisa och se, hur en skola bör skötas.

Söndagsskola i kapellet ha tredje klassens elever och läraren Chung hållit. På söndagförmiddagarna ha eleverna gått ut för att predika i staden eller på landet i de närmast belägna byarna.

Elevantalet har varit 10, därav 8 i första klassen.

Om *eleverna* och deras arbete kan sägas, att de på det hela taget varit mycket flitiga samt hörsammat skolans lärare. Att en och annan yttring av egensinne och möjligen även trots kunnat förekomma, måste man ju alltid beräkna. Sådant hör till det kinesiska kynnet. Men några större svårigheter i detta avseende ha vi ej haft kännning av.

Andan har varit god. Bibeln, rätt studerad, väcker syndakänedom. Det har varit undertecknads förmån att i

ensamheten åhöra frivilliga bekännelser över synder, som tungt tryckt det nyvaknade samvetet. Under höstterminen och särskilt julen förnams Guds Ande synnerligen kraftigt ibland oss.

Vår mission i Kina är stadd i hastig tillväxt. Framåt är vårt lösen! Det, som skall göras, måste göras nu. Denna dag är vår. Allt kött skall se Guds frälsning.

* * *

Statistisk översikt över kinamissionens ställning den 1 januari 1911.

Missionsstationer	7
Utstationer	35
Missionärer	37
Infödda medarbetare	76
Församlingsmedlemmar	1,068
Döpta under året, äldre	152
Döpta under året, barn.....	33
Skolor	30
Skolbarn	676



Hemkomna missionärer. | Den 15 juli anlände till Sverige missionärerna *Arvid Larsson* och fröken *Janna Lundin* från Kongo. Larsson har därmed slutat sin första period i Kongo och fröken Lundin sin andra. Vi hoppas, att vistelsen i hemlandet skall stärka deras hälsa och krafter till fortsatt kamp och strid i Kongo.

Enligt senaste meddelandet från Kongo komma missionärsfamiljerna *Laman* och *Westling* att avresa från Matadi den 2 augusti och torde således vara att förvänta till hemlandet omkring den 25 eller 26 i denna månad.

* * *

Adressförändring. | Vi bedja att få påpeka för våra vänner, som skriva till Kongo, att missionär *Axel Wennerström* med fru blivit stationerade vid Londe efter *Martin Westling*, som väntas hem till Sverige i slutet av denna månad. *Wennerströms* adress är således härefter: S. M. S. *Matadi*, Congo, Belge.

* * *

Kongomissionens 25-års jubileum. | Våra missionärer och infödda kristna i Kongo hava firat kongomissionens 25-årsjubileum med en anslående högtidlighet på Kinkenge missionsstation. Denna fest hölls samtidigt med Svenska Missionsförbundets årsmöte i Stockholm. Till högtiden vid Kinkenge hade infunnit sig icke mindre än 105 av våra infödda lärare i Kongo, och vi lämna på annat ställe en närmare beskrivning av de möten, som då hölls.

* * *

Missionen i Franska Kongo. | Som det torde vara bekant för alla våra vänner, som intressera sig för vår mission i Kongo, har Missionsförbundet upptagit verksamhet på tre olika platser inom *Franska Kongo*. Den sista platsen, som blivit upptagen, är huvudstaden *Brazzaville*. Ännu har det dock icke lyckats för vårt sällskap att vinna s. k. laglig rätt att bedriva verksamhet inom detta område, varför den ännu går i enskild missionärs namn. De franska myndigheterna göra alla möjliga invändningar och synas aldrig kunna få papper, som de finna lämpliga att godkänna. Att i längden låta verksamheten fortgå i de enskilda missionärernas namn och fastigheten stå skriven på dem, kan naturligtvis icke gå. En ändring måste komma till

stånd, och vi ha därför påpekat denna sak, på det att våra missionsvänner må göra den till ett böneämne och bedja Gud, att han må giva oss den frihet vi behöva för att kunna utöva missionsarbete inom nämnda område.

* * *

Obser- | Vi ha återigen anledning att
vera! | för våra vänner och under-
stödjare framhålla vikten av, att alla
meddelanden, som gälla missionsange-
lägenheter såväl som insändande av
missionsmedel, adresseras till *Svenska*
Missionsförbundets Expedition och icke
till någon enskild person på Expedi-
tionen. Ty brev, adresserade till en-

skilda personer, bliva under deras borto-
varo antingen liggande öppnade eller
också returnerade till den plats, där
de befinna sig. Under sommarmåna-
derna är ju också expeditionsperso-
nalen, var och en i sin ordning, ute för
någon tids vila, och därigenom för-
dröjas svaren. Särskilt viktigt är detta
att iakttaga, när det gäller missions-
medel och avlöningar m. m.

Därjämte erinra vi också om en sak,
som ofta blivit påpekad, att det upp-
gives tydligt namn och tydlig adress.
Nu händer ofta, att vi icke kunna till-
ställa personer kvitto på insända bi-
drag, enär breven sakna uppgift på
adress.

Från vår yttre mission.



Jubileumsfesten i Kongo.

Kibunzi den 14 juni 1911.

Kära missionsvänner!

Frid i Herren Jesus!

*Men Gud vare tack, som giver
oss seger genom vår Herre Jesus
Kristus. Varen fasta, orubbliga,
överflödande i Herrens verk alltid,
vetande, att edert arbete icke är
fåfängt i Herren.*

1 Kor. 15: 57—58.

Sanningen av ovanstående ord hava vi alldeles särskilt blivit påmind om under de dagar vi varit samlade vid Kinkenge till firande av kongomissionens 25-årsjubileum. Huru många gånger hava vi icke vid detta tillfälle blivit erinrade om de strider och prövningar, sorger, lidanden och ofta nära nog överstigligen hinder, som kommit i vår väg, men även om huru

missionen likt en vällande flod trängt fram genom alla hinder och oemotståndligt gått till seger.

Jag går nu att, enligt uppdrag, sända ett referat från mötet. Men den ande och den hänförelse, som uppfyllde oss under detsamma, den är obeskriverlig.

Den 10 juni kl. 7.30 f. m. öppnades mötet av broder *C. N. Börrisson*, som läste Ps. 105 och hälsade mötesdeltagarna välkomna. Vi skulle börja med att prisa Gud för hans outgrundliga barmhärtighet under de gångna 25 åren, sade han. Självs hade han varit med under nära 19 år. Tiden syntes nu kort, men om man betänkte, vad som gjorts, så funne man det vara stora och underbara ting, icke människoverk utan verk av Guds Helige Ande.

Kl. 10 f. m. samlades vi åter, då vi först hade ett bönemöte, som leddes av undertecknad. Vi kastade då en blick tillbaka på de gångna åren och gjorde en jämförelse mellan förr och nu. Vi påminde även om de tusentals missionsvänner, som just nu voro samlade i Stockholm från Sveriges alla delar, också de för att fira kongo

missionens 25-årsjubileum. Det var en stor skara inför Herrens ansikte.

Efter bönemötet talade evangelisten *Mindoki* från Nganda över Matt. 6: 13. Denna vers manade oss att söka. Allt levande söker — träden, gräset, djuren. Även människan söker, söker mycket, men oftast på orätt sätt. Vi böra söka Herren, söka tidigt och med nit och allvar. Vi böra söka att överflöda i det goda, att råga våra mått. Detta möte vittnade ock om, att många sökte det goda.

Evangelisten *Mateosi* från Kibunzi var näste talare. Hans text var 1

Joh. 3: 1 och hans ämne Guds kärlek. Denna kärlek är uppenbarad för oss i Kristus och den lyser nu i vårt land, Kongo, såsom himmelens sol. Sen ut över detta mötel! Hava någonsin våra fäder och mödrar,

systrar och bröder samlats på detta

sätt till bön och sång? Gud älskar vårt land. Därför har han sänt sina tjänare till oss med det glada budskapet. Gud såg, att vi voro i mörker och trældom och behövde frälsas. Därför äro vi skyldiga honom tack och lov. Må vi ock likna honom uti att älska! Låtom oss bära ut denna kärlek, där vi gå fram i byarna. Den skall smälta de hårdaste hjärtan.

Evangelisten *Kilola* från Mukimbungu talade sedan över Matt. 10: 25--30 med en hänförelse och en ande så kraftig, att man väl sällan hört

något dylikt i detta land. Det är, sade han, i dag ett 25-årsjubileum, en för oss underbar dag, en stor och härlig dag. Vi svarta glädjas såsom aldrig annars, men våra vita ännu mycket mera. De känna en obeskrivlig fröjd över att i dag se så härliga frukter av sitt arbete.

Många visa och kloka på Jesu tid mottogo honom icke. Men för okunniga stackare uppenbarade han sig, och de mottogo honom. Vi stackare, de av alla folk på jorden lägst stående, vi, som liknats vid höns, apor och andra djur, vi hava lärt känna Gud,

den sanne och levande Guden. Vi veta icke mycket här i världen, vi stå ännu mycket efter, men vi ha fått bibeln och genom den ha vi lärt känna Gud och den han har sänt, Jesus Kristus.

Vårt folk är litet och obetydligt, men däruppe hos Gud, vår

Fader, där skola vi mötas och där skola vi alla vara lika i prakt, ära och härlighet. Vi hava gjort våra vita mycken sorg, vi hava varit olydiga och elaka. De hava gråtit för vår skull, lidit mycket för vår skull, ja, många hava givit sina liv för vår skull. Men de ha icke tröttnat, och därför ha de vunnit våra hjärtan. Nu se de en härlig frukt av sitt arbete.

Då jag såg mig omkring, såg jag tårar glänsa i månet öga och hörde till och med sakta snyftningar. O,



De vita deltagarna i jubileumsfesten.

vilket bönemöte, som följde. Man tackade, lovade och bad. Vi hava, sade en, varit lika fågeln i snaran. Snaran har brustit och fågeln har flugit ut, fri och glad och kvittrande.

På eftermiddagen kl. 2.30—3.30 fingo vi höra om missionens första början vid Mukibungu och Kibunzi. Det var evangelisterna *Makundu* från Mukibungu och *Mayiza* från Kibunzi, som berättade härom. Deras synnerligen intressanta föredrag har jag löfte om att få skrivna, varför de senare torde komma att inflyta i Missionsförbundet.

Kl. 3.30—5.30 gjordes en utflykt till

»Ladugårdsgården». På gårdsplanen framför kyrkan ordnade sig den högtidsklädda skaran. Det var en imponerande syn! I tåten höjdes »den vita fanan med det röda korset på» (missionsflaggan) och längre bort kongo-

flaggan. Två personer stötte i trumpet, och det väldiga tåget satte sig i rörelse.

I skuggan av höga träd satte sig folket i det gröna gräset. Broder *Börri* skadade tystnad och lämnade en kort redogörelse över kongomissionens ställning för närvarande. Särskilt såg jag åhörarna gripas, då de fingo höra, vilka summor evangelist- och skolverksamheten kostat endast under förlidet år. Och en suck av djup känsla gick genom mängden, då det omtalades, att icke mindre än 53 svenska missionärer lämnat sina liv för detta folk och land.

Evangelisterna *Mweza* från Mukim-

bungu och *Mindoki* från Nganda uppläste tvenne skrivelser. Den första var ställd till Svenska Missionsförbundets styrelse som tack för den kärleksfulla och uppmuntrande skrivelse, styrelsen sänt till församlingarna, evangelisterna, skolbarnen och jubileums-mötet. Den andra var ställd till missionsvännerna i Sverige och innehöll ett tack för vad de hittills gjort samt en bön om ännu flera arbetare. På frågan, om mötet ville antaga och sända dessa skrivelser, svarades ett samfällt ja.

Efter bön och sång bjöds hela skaran, svarta

och vita, på té med bröd. Därefter besågo vi nötkreaturen, som är något mycket märkvärdigt i detta land. I ladugården är det nu 10 nötkreatur och en hel mängd får. Det är högst intressant.

Men några sade: »Vad

annat, men herde för dessa djur, det ville jag aldrig bli. De hava ju så grymma ansikten och hör, huru de frustala!» — »Ja, men tänk, om vi 25 år härefter hava kor ute i byarna, som giva oss mjölk, och oxar, som arbeta jorden, istället för att nu kvinnorna skola hava detta tunga arbete», sade en av oss. »Ja, kanske det,» sade någon. En kvinna suckade.

Hemåt gick färden under trumpetstöt, sång och muntert samtal.

På kvällen hade broder *Nykvist* förevisning av skioptikonbilder, då vi fingo tillfälle att se vyer och fotografier ända



Festtåget till »Ladugårdsgården».

från missionens första tid. Det visades nämligen missionsstationer, gamla och nya, byar, grupper av infödingar, karavaner, de vita på byresor och husbesök, by- och stationsskolor, evangelistskolor och konferenser m. m. Det var ett ypperligt tillfälle att i bild visa, vad missionen utträttat.

På söndagen kl. 9.30 talade broder *Lindström* till söndagsskolbarnen med ledning av Salomos Ordspråk 1: 1—4.

Kl. 10—12 var möte för församlingsmedlemmar. Först höll undertecknad föredrag över ämnet: Huru skola församlingarna ännu mera kunna stadfästas i Kristus? Det framhölls, att medlemmarna behöva få en sann och ännu mera grundlig kunskap om Gud och hans vilja samt nåd att göra den; större vördnad för Gud och heliga ting; fruktan och avsky för all synd; sann ånger och botfärdighet för de minsta förseelser likaväl som för grövre synder. Användandet av de heliga nådemedlen på ett rätt sätt, enighet och kärlek inom församlingen samt ett dagligt överlämnande åt Gud äro ock livsvillkor. Därefter firades Herrens Heliga nattvard. Guds Ande kändes mycket nära, och vi voro som ett hjärta och en själ.

Kl. 3.30 hölls åter möte ute i det fria. Efter bön och sång upplästes brev och hälsningar från predikant J. Norberg m. fl., varefter evangelisten *Abel Kiananwa* från Kibunzi höll ett synnerligt intressant föredrag om missionens första början vid Diadia, dit han följt de vita från Kibunzi såsom tjänare. Hans föredrag skall jag framdeles försöka sända till Missionsförbundet. Efter honom talade *Bukambulu* från Nganda. Han hade dock för kort tid för att redogöra om missionens början vid Nganda så som önskligt varit. Vi blevo dock påminta om strider och svårigheter, krig, grymheter och förföljelser mot de kristna, men ock om segrar och framgångar.

Broder *Ekström* avslutade detta möte med ett gott föredrag över ämnet: de troendes hopp.

På aftonen voro vi åter samlade och då till farvälmöte. Och jag undrar, om icke detta var ett av de mest lyckade och mest uppbyggliga av alla mötena. Många, både svarta och vita, talade och gävo tänkspråk. Hälsningar sändes till dem, som icke haft tillfälle att vara med vid denna sköna fest, samt till Svenska Missionsförbundets Styrelse och missionsvännerna i Sverige. Och, såsom många gånger förut under mötet, tackade de svarta även nu för att de fått evangelium.

Mötet gav mig ock i uppdrag att sända dess innerliga hälsning till alla hemmavarande kongomissionärer, gamla och nya. Mottagen, bröder och systrar, denna hälsning och varen förvissade om, att I mer än en gång varit i våra tankar under dessa dagar. Många av Eder hava sått och vattnat sitt utsäde med sina tårar.

Broder *Westling* avslutade mötet med att läsa Uppb. 7: 9, om den stora skaran inför Lammets tron. Detta möte hade varit ett skönt och härligt möte, men vi måste skiljas och ut i striden igen, kämpa och lida. Men det står ett möte kvar, det himmelska. Där skola vi mötas, renade från all synd, tvagna i Lammets blod. Där skola vi icke mera skiljas utan jubilera i evighet.

* * *

Nu är mötet slut och ett minne blott, men ett outplånligt minne. Vi, som varit med i arbetet någon längre tid och fått kämpa mot hedendomens makt och mot satans anfall i församlingarna, som ofta sett det ganska mörkt och till och med känt oss frestade till otålighet mot dessa arma människor, huru väl behövde vi icke få se, vad vi här fått se! Till mötet hade infunnit sig en stor skara församlingsmedlemmar och 105 evangelister och hjälplärare från missionsfältets yttersta gränser — nedifrån Matadi upp till Kingoyi — någonting alldeles enastående i detta land, där

den ena byn för icke länge sedan gruvligt fruktade för överfall av den andra. Att nu se dem, vilka man för icke länge sedan såg som nakna, råa hedningar, högtidsklädda, i största endräkt samlade och samtalande om det allra nödvändigaste, uttryckande sin glädje i ord och handling över att nu vara funna i Kristus, höra deras innerliga bön och hjärtliga sång, se deras uppförande såväl vid mötena som utom desamma, det var någonting så överväldigande, att man icke gärna finner ord därför. Aldrig förr torde kongo-

folkets nöd legat oss varmare om hjärtat än nu; aldrig förr torde vissheten om missionens framgång varit större hos oss än nu; aldrig förr torde den vitklädda skaran inför Lammets tron stått härligare inför vårt själs öga än nu, och jag tror mig kunna tillägga: aldrig förr torde heligare löften blivit givna att bliva Gud och missionen trogna intill döden.

Å mötets vägnar,

Edert sändebud bland hedningarna,
S. A. Flodén.

Från utresande missionärer.

Ombord å »Leopoldville» den 7 juli 1911.

Kära missionsvänner!

Mitt hjärta flödar över av sköna ord; jag säger: Min dikt gäller en konung. Ps. 45: 2.

På väg till Kongo! Härliga verklighet! Undra icke på, om hjärtat är fullt av sköna ord och att dessa utgöra en dikt till Konungen, som för år tillbaka kallade mig att utgå till Kongos folk med evangeliets budskap, som sedan dess lett mig underbart och som nu är med på resan till det folk, han givit mig att arbeta för.

Och min fästmö, Lisa Isakson, som är med, instämmer.

Midsommarafton sade vi farväl till de våra. Det kändes. Över Göteborg togo vi vägen till London. Nordsjön var vred; den ville vänja oss vid sjön i tid. Tre dagar i London svunno som lika många timmar. Skandinaviska West-End-Missionens hus bar märket »Sold» (sålt). Det stack till i mig. Det gamla huset var mig kärt, många ljusa minnen hade jag därifrån, och många välsigna dess tillvaro. Nu blir där snart en instrumentverkstad, och

andra hammarslag än börens komma att ljuda från vår gamla »bönsal». Ett stycke därifrån ligger den nya svenska kyrkan, en ändamålsenligt inredd, pryddig men enkel byggnad. Där ha våra vänner nu fått sitt hem. De flesta trivas bra, en del känna sig icke hemma. Några komma alltid att sakna West-End-Missionen. Arbetsföreningen inom den nya kyrkan kommer att dela sina inkomster av den årliga försäljningen mellan verksamheten i London och den yttre missionen. Kongo-missionen har då fått främsta platsen, och jag fick den uppfattningen, att en evangelist kommer att underhållas där i likhet med vad Skandinaviska West-End-missionen hade gjort. Dessutom fick jag löfte om förbandsartiklar o. d. för sjukvården.

Ute i staden pågingo ännu kröningshögtidligheterna, dyrbara, prälände, stojande anordningar till föga nytta.

Hos herrskapet Welins på Sjömanshemmet funno vi ett utomordentligt gästfritt hem under vår vistelse i London. Likaså hjärtligt mottogos vi hos andra vänner, som vi kommo i tillfälle att besöka. Särskilt varmt var mottagandet i det hus, där jag till-

bragte mina studieår i denna stad. D:r Maxwell, den gamle ädle missionsveteranen, höll t. o. m. ett litet tal vid middagsbordet, i vilket han påminde oss om d:r Walfridsson, som ju en gång bodde där under sin studietid, och uppmanade oss att taga väl vara på oss, ty vi voro »Guds tjänare och borde leva länge». Han tryckte särskilt på vikten av att ha hela huset försedd med myggnät. Till slut önskade han oss Guds allra rikaste välsignelse i allt vårt arbete och välkomna tillbaka. Nu farväl till London!

I Antwerpen var vår förnämsta uppgift, utom naturligtvis att stiga på kongobåten, att se till, att icke allt vårt resgods vräktes ner i bagagerummet. De tycktes ha synnerligen svårt att förstå, att man behövde litet ombyte under resan.

Den 1 juli stego vi ombord. Tusentals människor voro som vanligt nere för att åse avfärden. Från stranden spelade musiken. Det var, som ville den döva avskedsstundens smärta hos dessa, som togo farväl av nära och kära för att fara till »den vite mannens grav». En drucken belgare försökte i sista minuten åter gå i land för att ännu en

gång dricka en avskedstår med en sin vän, och en annan lika drucken hoppade och skrattade på däck; på talet hörde jag, att han var — svensk. Där vinet går in går vettet ut.

Då det bar ut till havs, följde oss en lustbåt full av folk ett stycke på väg.

Dagarna ombord erbjuda föga omväxling. Allt, vad vår företagsamhet uträttar, är att äta, dricka, sova och läsa litet franska. Bland passagerarna finnas 5 andra missionärer. Med dem samlas vi varje morgon till bön i en av hytterna. När solen dalar, gå min fästmö och jag upp till övre däck för att där i en lugn vrå läsa ett Guds ord.

Tidigt i morse mötte vi »Bruxellesville», som var på väg hem från Kongo. Den förde ombord tvänne av våra syskon, fröken Lundin och broder Larsson. Namnen kommo till oss ombord per trådlös telegraf. En underlig tid vi leva i.

Vi längta till Kongo!

Edra tillgivna

Georg Palmær. Lisa Isakson.

Från hemmavarande missionärer.

Svertinge, Norrköping, den 8 juli 1911.

Älskade och ofta ihågkomna missionsvänner!

Guds frid vare med Eder alla!

Min hustru och jag veta, att I troget haven följt oss med edra förböner den sista tiden. Det är därför ett behov hos oss att meddela Eder ett och annat av det vi haft att genomleva under densamma.

Tidigt på våren blev min hustru allvarligt tillrättad av en missionsläkare

att resa hem till Sverige, emedan hennes huvud och nerver voro mycket medtagna. Det sades, att hon icke kunde återställas till hälsan genom vistelse på Kuling.

Som min sömn syek mig, mitt huvud värkte, nerverna voro medtagna och krafterna nedsatta, blev jag tillrättad att rådfråga en läkare om mitt tillstånd. Jag satte mig däremot i det längsta, ty jag befarade, att läkaren skulle befälla mig att alldeles lämna missionsarbetet för en tid.

Emellertid ansåg jag det slutligen rådligast att vända mig till Londonmissionens läkare i Wuchang. Efter

grundlig undersökning tillsade han mig att resa till Chefoo vid Stilla Hafs-kusten för att vila. Därtill var jag mycket motvillig och frågade honom, om det var alldeles nödvändigt. Då han fick höra, att resorna till utstationerna verkade gott, sade han, att jag kunde ju göra sådana resor för att få omväxling och sedan resa till Kuling.

Men så fick jag den svåra nervattacken den 26 april på kvällen, då allting svartnade omkring mig och jag trodde, att min sista stund var kommen. Doktorn sade nu, att det var nödvändigt för mig att resa hem, och det genast. Medan vi väntade på svar från Stockholm, gjorde vi en tur till Kuling. Vi tillråddes av doktorn att fara dit genast. Våra kamrater i Wuchang bistodo oss på det mest älskvärda sätt. Men jag sade till min hustru den 27 april på förmiddagen: »Det är nog inte skäl uti, att det göres i ordning för oss att fara till Kuling. Jag får nog aldrig se Kuling mer i mitt liv.»

Så fingo vi telegram från Expeditionen, att vi kunde få resa hem. För detta telegram och för löftet att få återvända till hemlandet äro vi mycket tacksamma.

Det kändes ju svårt att nödgas lämna Kina så tidigt, då vi inte varit ute mer än litet på tredje året denna gång. Men doktorerna, som på det bestämdaste tillrådde vår hemresa, höllo före, att vi nu kunde bli återställda samt komma till Kina igen för att verka Guds verk. Men om vi stannade kvar, kunde det gå ganska illa.

Då vi på vår färd hem kommo till Shanghai, fingo vi besök av en missionsläkare och hans fru — gamla vänner sedan tidigare år — och den läkaren sade oss, att det var det allra klokaste vi kunde göra att nu resa hem. Han omtalade även, att en missionär försökt återställa sina nerver på

Kuling och i Shanghai, men det hade totalt misslyckats.

Vad nu vår resa beträffar, så måste vi säga, att Herren på ett underbart sätt uppehållit oss. Som båten var överfull av folk, var det mycket bulder och oväsen. En svårsjögång hade vi också ända från Penang till Aden — omkring 10 dygn. Det såg rätt rusligt ut ibland, då den stora ångaren dök ned i de breda, djupa vågorna och propellrarna surrade i luften. En gång var jag av sjösjuka och svaghet så medtagen, att jag förtvivlade om livet. Och på ön Ceylon, då vi voro i land ett tag, fick min hustru ett så svårt anfall av svaghet och kraftnedsättning, att hon kände det, som om hon icke skulle kunna gå igenom.

Men vi ropade till Herren i vår nöd, och han förbarmade sig över oss och hjälpte oss för sin nåds och barmhärtighets skull.

Vi hade tänkt att följa med ångaren till Bremen för att få så mycket sjöluft som möjligt. Men då vi kommo till Genua, tyckte vi, att vi knappast kunde härda ut längre. Vi beslöto därför att fara över kontinenten hem. Och eget nog bekom järnvägsresan oss bättre, än vi vågat hoppas. Vi anlände till Malmö den 30 juni på kvällen. För närvarande vistas vi på Svertinge i närheten av Norrköping hos våra syskon, vilka på det hjärtligaste mottagit och omhulda oss.

Sedan vi lämnade båten, ha våra krafter stärkts åtskilligt. Min sömn har blivit betydligt bättre, och den ångslan och oro, som förut låg över mitt sinne, har helt lämnat mig. För allt detta prisa vi Herren av fullaste hjärta. Ett varmt tack, kära missionsvänner och kamrater, för visad sympati och förböner. Herren hör bön och hjälper härligen.

Eder tillgivne
Joh. Sköld.